

မြတ်ဗုဒ္ဓဘိက္ခုနီသမ္မာဓိပတိ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဒီဇင်ဘာလ-၁၉၉၁

(အမျိုးသမီးအတွက်)

မီးလျှံတွေ တလက်လက်စိမ်းပြီး

အခန်း(၁)

သူတို့ မောင်နှမဟာ နေရာတကာ စူးစမ်းချင်စိတ်၊ ကူညီချင်စိတ်က အပြည့်။

ရွှေပိုးအိမ်က ဒါဆို ရွှေထူးကလည်း လိုက်ပြီးသားပဲ။ (၅)မိနစ်ပဲခြား သည့် အမြွှာမောင်နှမ လေ။

ယခုဆို ရွှေပိုးအိမ်ကရွာမှာ ဘွဲ့ရအလုပ်လက်မဲ့။ ရွှေထူးကတော့ မိဘ၏ တောင်ယာလုပ်ငန်း ကို ဆက်လက်ကိုင်ရင်း နွားလေးနှစ်ကောင်၊ ကြက်ကလေး၊ ဘဲကလေး (၁၀)ကောင်စီ မွေးထားလေ ရဲ့ ။ ဝက်ကလေး(၃)ကောင်တောင်ပါသေး။

မောင်နှမ(၂)ယောက် ဓာတ်မီးနှင့်။ လက်နက်ကလည်း ပါရသေး။ ရွှေထူးက ကိုင်းခုတ်ဓားကို ထမ်းထားသလို ရွှေပိုးအိမ်ကလည်း လောက်လေးလွယ်အိတ်ကို လွယ်ထားသည် ။

တောသူမို့ လောက်လေးနှင့် လောက်စလုံးက ကျွမ်းကျင်ပြီးသား။

“မြန်မြန်လာဟ၊ ကားထဲမှာ လူတွေဘာတွေ မသေဘဲ ရှိချင်လည်း ရှိနိုင်တယ်။ ငါတို့ ကယ်ရတာပေါ့”

“တော်ကြာ ရာဇဝတ်မှုတွေ ဘာတွေလည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်ဟာ၊ သူဌေးကားဆိုရင် သူတို့ မှာ ပါလာတဲ့ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ လုပါတယ် ခိုးပါတယ် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဟာ ... ရွှေထူးကလည်း နင့်လိုသာ တွေးကြောက်နေရင် လောကကြီးမှာ နေစရာတောင် ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ်မှန်နေရင် အရာရာ ရင်ဆိုင်ရဲရမှာ ပေါ့”

“အေးပေါ့... နင်ကတော့ ပညာတတ်ကြီးကိုး။ ပြောတတ်တာပေါ့”

“လာစမ်းပါဟာ၊ ကားထဲမှာ ငါ့ဖူးစာရှင်လေး ရှိရင် ရှိနေမှာ ”

“လာသေးတယ်၊ နင့်ဖူးစာရှင်က ခုလောက်ဆို သရဲဖြစ်သွားလောက်ပြီ၊ မီးလောင်သွားတာ ဘယ်သူမသေဘဲ ရှိမလဲ”

“နင်ကလည်း စကားများ လိုက်တာ၊ မြန်မြန်သွား”

မောင်နှမနှစ်ယောက် မပြေးရုံခြေလှမ်းများ နှင့် ကားမှောက်ရာ မီးလောင်သည့်နေရာသို့ တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် သွားရသည်။

သူတို့ ရွာကအနိမ့်မို့ ကားပြုတ်ကျသည့် အောက်ဘက်သို့ သွားလို့ ရသည်။

ကားကတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာနှင့် မီးငြိမ်းနေပါပြီ။ မနက်ဆို လျှင်တော့ ရဲတွေ ရောက်လာကြဦးမှာ ပေါ့။

သူတို့ မောင်နှမ မီးလောင်ထားသည့် ကားနားသို့ကပ်သွားလိုက်ကြတော့ အထဲမှာ ညော်နဲ့တွေ ထောင်းခနဲ ထွက်လာ၏။

“အမယ်လေး”

လူတွေပါလား၊ စုစုပေါင်း လူ (၄)ယောက်။

“အထဲမှာ လူတွေ၊ ရှင်များ ရှင်ကြဦးမလား”

ကားတံခါးက ပွင့်အန်ကျနေသည် မို့ သူတို့ မောင်နှမ လူတွေကို ဆွဲထုတ်ကြသည်။ ရာဇဝတ်မှု တွေ၊ ဘာတွေ မသိပါ။ သူတို့ သိတာ လူတွေကို ကူညီချင် ကယ်တင်ချင်တာပဲသိသည်။

“ဟယ်... ဒီတစ်ယောက်က အသက်ရှူနေသေးတယ်။ လုပ်ပါဦး၊ ရွှေထူး... သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး”

“ရွှေပိုးအိမ်ရယ် ... နင့်ဥစ္စာ ဖုတ်ဝင်နေတာများ လားဟယ်။ မီးလောင် ကားမှောက်ထားတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသက်ရှင်နိုင်ပါဦးမလဲ”

“ရှင်တယ် ... ရှင်တယ်။ ကဲ... နင်နဲ့ ငါ သူ့ကို စောင်ပုခက်နဲ့ ဟိုဘက်ရွာက ဆေးမှူးအိမ် ထမ်းသွားကြမယ်”

သူတို့ မောင်နှမ စောင်ခြံလာခဲ့ကြတာမို့ ခြံလာသည့်စောင်ကို အနားရှိ ဝါးကျစ်တစ်လုံး ခုတ်ပြီး ပုခက်လုပ်ကြသည် ။ ကြိုးကလည်း နွယ်ကြိုးပေါ့။ ရွှေပိုးအိမ်ဟာလည်း သန်စွမ်းသူမို့ မောင်နှမ(၂)ယောက် လူနာကို ပုခက်နှင့် ထမ်းလာခဲ့ကြသည် ။

ဆေးမှူးအိမ်ရောက်ဖို့ (၂)မိုင်လောက် သွားရပေမယ့် လူနာကို ကယ်တင်ချင်ဇောနဲ့ မို့ ဆောင်းညကြီးမှာ တောင် ချွေးဒီဒီး။ ဆရာကိုကြိုပြီး ဖုန်းဆက်ထားတာမို့ ဆရာက အသင့်စောင့်နေ ၏။ မီးခိုးတွေနှင့် မည်းသည်းနေပြီ ရုပ်မပေါ်ပေမယ့် သူဟာ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။

ရွှေပိုးအိမ်တို့ မောင်နှမက အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြတော့ ဆေးမှူးက သူတတ်နိုင်သမျှ ကုသပေးသည် ။

“ကံကောင်းတယ်၊ မီးခိုးတွေရိုက်ပေမယ့် မီးက ထင်သလောက် မလောင်ဘူး။ အသက်ရှင် လောက်ပါတယ်။ ကဲ ဆရာတို့ ဆေးရုံကိုဆက်ပို့မယ်”

“ကောင်းသလိုလုပ်ပါ ဆရာ။ ငွေရေး ကြေးရေးကတော့ ကျွန်မတို့ ရှာပေးပါ့မယ်”

“အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ကောင်းပါတယ်။ ကဲ ... သွားကြစို့”

ဆရာအစီအစဉ်ဖြင့်ပင် မြို့ဆေးရုံသို့ ပို့ခဲ့ကြသည် ။

အခန်း(၂)

ကောင်းနေသန့်။

အိပ်မက်ဆိုးတွေထဲမှာ နာကျင်ထိတ်လန့်စွာလျှောက်သွားနေရတာ။
ကပ်ကမ္ဘာ အသင်္ချေ ကြာ နေသလို။

သူရဲ့ သတိသမ္ပဇ်တွေက နတ်ပြည်ရောက်လိုက်၊ အဝီစိရောက်လိုက်။ နာကျင်မှုတွေ ကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့။

သူဟာ မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲကများ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ထွက်လာရသူလား၊ အသစ်ပြန်လည် မွေးဖွားလာခဲ့ရတာလား။

သူ့ဘဝရဲ့ မူလအစက ဘာလဲ၊ ဒဏ်ရာတွေများ လွန်းလို့ များ သူရဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေ ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့လေသလား။

သူဟာ ဘာဘာ ဘာမှ မသိဘူးဆိုတဲ့ လူ၊ အင်း အခြေခံ သဘောတရားတွေကိုတော့ သူသိလာ ပါသေးတယ်၊ တစ်လလုံး စဉ်းစားကြည့်မှ -

သူ့မိဘ(၂)ပါးဟာ ဦးသက်နေအောင်နှင့် ဒေါ်နှင်းနုနွေ။ သူတို့ နေတာ ဝင်ဒါမီယာ။

သူတို့ သားအမိ၊ သားအဖ(၃)ယောက်နှင့် သူ့အရွယ် လမ်းကြိုလိုက်သည့် လူငယ်တစ်ယောက် ရယ်၊ နောက် သူ့ဦးလေး ပေါင်း (၅)ယောက်၊ မန္တလေးသို့ သွားကြရင်း လမ်းချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု မှာ ။

ဒိုင်းခနဲပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ

သူတို့

အားလုံး

မြောက်တက်သွားကြပြီး နောက်တော့ ကားလည်း လွင့်ထွက်၊ မီးတွေလည်း လောင်သွားလိုက်တာ အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံနေကြရသလို။

ကယ်ပါ၊ယူပါ တစာစာအော်သံတွေထဲမှာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ လည်း မကယ်နိုင်။ ကိုယ်လည်း လှုပ်လို့ မရ၊ ခါးပတ်ပတ်ထားမိတာကြောင့် လား အဲဒီလိုပတ်ထားမိကြလို့ပဲ မသေတာလား၊ သေသွား ကြတာလား။

သူဦးနှောက်တွေ ဝေဝါးဆဲ။ ဒိုင်းခနဲဆိုတာ ဘာလဲ။

ကားဘီးပေါက်တာလား၊ ဘရိတ်ပေါက်တာလား၊ ဘယ်သူက ပစ်လိုက်တာလဲ။

လင်းခနဲ ခုံးပျံ့တစ်ခုလို မြောက်တတ်သွားတာပဲ ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည် ။

နောက် မီးခိုးတွေ၊ မီးလျှံတွေထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာသလဲ။ သူလည်း မသိတော့၊ ခံနိုင်ရည်စွမ်းအားတွေ ကုန်သွားတာလား၊ သတိလစ်မေ့မျောသွားတာလား။

သူ့လိပ်ပြာတွေ၊ သူ့ဝိညာဉ်တွေ မျောချင်ရာမျော၊ လွင့်ချင်ရာလွင့်နေရတာ ကမ္ဘာအသင်္ချေ။

နာကျင်မှုတွေ ခါးသီးမှုတွေကြားမှာ ကြင်နာမှုကရော ဘယ်ကလာတာလဲ၊ အကြင်နာ နတ်သမီးကရော ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ။

သူ သေဆုံးသွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်၊ သူ့အခန်းထဲသို့ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆရာမတွေ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်၊ နောက် သူ့အနားမှာ လှတပတ အကြင်နာနတ်သမီးလေးတစ်ယောက်။

သူ့နတ်သမီးကလည်း ခပ်စုတ်စုတ်ပါ။ သူ့မြင်နေကျ မိန်းကလေးတွေလို တောက်တောက် ပြောင်ပြောင်မဟုတ်။

ချည်ထည်လေးတွေသာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်ကို ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး ပင်မရှိ။ သို့သော် ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သည့် အသားအရေရယ်၊ မျက်ခုံး မျက်လုံးလှလှပပရယ်၊ အဆင်ပြေ သည့် ရုပ်ရည်။

ပန်းပုရုပ်အကြမ်းလေးပေါ့။

နောက် ရံဖန်ရံခါ သူမဟာ ယောက်ျားလေးများ ဖြစ်သွားလေသလား ၊ ရုပ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ ယောက်ျားဖြစ်လိုက်၊ မိန်းမဖြစ်လိုက်။

သူ ကောင်းကောင်း နေကောင်းသွားပြီဆိုတော့မှ သူ့ကို စောင့်ရှောက်နေကြသူလေးတွေဟာ အမြွှာမောင်နှမတွေမှန်းသိရသည် ။ ရွှေပိုးအိမ်နှင့် ရွှေထူးတဲ့ ။

သူ ဆေးရုံရောက်တာ တစ်လလောက်ကြာပြီးသည့် နောက်တော့ သူ့အနာတွေလည်း သက်သောင့်သက်သာဖြစ်၊ မီးလောင်ထားသည့် ဒဏ်ရာတွေလည်း ကျက်လုလုဖြစ်ပြီ။

သူ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်နေသည့် ကောင်မလေးကို စကားစမြည်တွေ စတင်ပြောဖို့ ကြိုးစား လိုက်သည် ။

“ငါ့ကို ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲဟင်”

“ဪ... အစ်ကိုတို့ ကားမှောက်သွားတယ်၊ မီးလောင်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကားမီးလောင်တာတော့ ရဲတွေသွားပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးကြတယ်။ အစ်ကို့ကိုတော့ ကျွန်မတို့ ခေါ်ထုတ်လာနိုင်ခဲ့တယ်”

“ရဲတွေ ငါ့ကို မသိဘူးလား”

“မပြောရသေးဘူး... အစ်ကို့သဘောပါ။ အစ်ကိုစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ သတင်း မြှုပ်ထားလိုက်တယ်။ အစ်ကိုနေကောင်းမှ တိုင်ချက်ဖွင့်ပေါ့။ အစ်ကို့အိမ်ကို အကြောင်းကြားမလား။ ဒီမှာ ကျွန်မရဲ့ ဖု

နိုး”

ကောင်မလေးက သူမရဲ့ ဖုန်းကို ထိုးပေးတော့ သူငေးကြောင်ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်မိ သည် ။ အိမ်မှာ ဘယ်သူကျန်သေးလို့ လဲ။ တစ်အိမ်လုံးထွက်လာလိုက်ကြတာ။

အိမ်မှာ ညီမလေး သည်းဝေလျှံရယ်၊ မေမေညီမ အန်တီလေး လင်းနု နွေရယ်။ ဒါပဲ ကျန်ခဲ့သည် ။ နေပါစေတော့၊ သူ နေကောင်းမှ ပဲ ပြန်သွားတော့မည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေရော”

“သူ မျက်ရည်တွေနှင့် မေးခွန်းမေးပေမယ့် ရွှေပိုးအိမ်ဘာမှ မဖြေတော့ပါ။ ပြောစရာစကား မရှိ။ သူသိပြီးသားတွေပဲလေ။ သူသိမှာ ပါ။

သို့သော်... သူ စိတ်သက်သာမလားလို့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဖြေဆေးထိုးပေးမိသည် ။

“အစ်ကိုတောင် ကံကောင်းလွန်းလို့ ဒီလောက်အခြေအနေဆိုးကြီးထဲက လွတ်လာခဲ့တာပါ ရှင်။ တရားနဲ့ သာ ဖြေပါနော်”

ပြောပြီး မျက်ရည်တွေစိုစွတ်လာသည့် ကောင်မလေးသူ့အခန်းထဲမှ အပြင်ထွက်သွားတော့ မြင့်မားလှပသည့် အရပ်နှင့်ကိုယ်လုံးလေးက သူ့မျက်လုံးထဲမှာ သိမှတ်မဲ့စွာ။

သူ့အ ခ န်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း။ သူ ခုတင်ပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်ပြီး ဆေးဗီရိုပေါ်မှာ တွေ့သည့်မှန်ပိုင်းလေးနှင့် ကိုယ့်ရုပ်ကိုကြည့်မိသည် ။

“ဟင်”

မျက်နှာမှာ အမာရွတ်တွေ၊ မျက်ခုံးမွေးနှင့် မျက်တောင်ကလည်း မီး
ဟပ်ထားလို့ ပြောင်နေ။

“အာ့”

လက်တွေ့၊ ခြေတွေမှာ ရော့ ပတ်တီးတွေ၊ ပလာစတာတွေ မကုန်
သေး။ သူ့ရုပ်က မံမီအသေးစား။

သူ့အော်သံကြောင့် ကောင်မလေးပြန်ပြေး လာပြီး သူ့ကို ယုယစွာ
ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သည်။ ။

“အစ်ကို ဒီအနာတွေ၊ ဒီဒဏ်ရာတွေက တော်ကြာပြန်ကောင်းသွားမှာ ပါရှင်၊ အသက်မသေ တာဘဲ ကံကောင်း တယ်လို့ မှတ်ပါနော်”

သည် စဉ် ရွှေထူးအခန်းထဲသို့ ဝင် လာပြီး သူ့ကို ငွေတွေပေးလိုက်သ
ည် ။

“ဆေးဖိုးရှင်းရအောင်”

“ဒါပဲလား ရွှေထူးရဲ့ ”

“အေးလေ... သိတယ်မလား။ လူတွေက ဗိုက်နာနေမှန်းသိရင် ဈေးနှိမ်ရော”

“အေ့ပါ”

သူကြားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့ ရွှေပိုးအိမ်
စကားဆက်မပြောတော့။

အစ်ကို ဆေးရုံတက်နေသည့် တစ်လအတွင်း ဆေးဖိုးနှင့် စားစရိတ် က ထောင်းလှပြီ။

ရွှေထူးခမျာ ရှိသမျှ ဝက်၊ ကြက်၊ နွားများကို ပြန်ရောင်းနေရတာ၊ ပို့မယ်ပို့ ကူးတို့ ရောက်အောင်ပို့ရမယ် မဟုတ်လား။

မြို့ဆေးရုံတက်နေရသည် မို့ စားစရိတ်ကလည်း လိုပါသည် ။ ဆေးဖိုးရယ်၊ စားစရိတ်ရယ်။

“အစ်ကိုနာမည်တောင်မသိလို့ ကိုရေခဲလို့ ပေးထားရတယ်”

“ရေခဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကို မြန်မြန်ကောင်းစေချင်လို့ ၊ အေးချမ်းစေချင်လို့ ပါ”

“ငါ့နာမည် ကောင်းနေသန့်”

“ကျွန်မနာမည်က ရွှေပိုးအိမ်၊ သူက ရွှေထူး၊ အမြွှာမောင်နှမ”

“အေး... ငါသိပါတယ်၊ နင်တို့ မောင်နှမကို အားနာတယ်။ ရှေ့ ... ဒီမှာ ငါ့လက်စွပ်၊ သွားရောင်း”

“ဟယ်... မဟုတ်တာ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုလက်စွပ်က တန်ဖိုးရှိမှာ ”

“ရှိရှိ မရှိရှိ... ငါ့ကိစ္စ ငါတာဝန်ယူရမှာ ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ဟုတ်တယ်... သွားရောင်း”

သူက အတင်းပင် သူ့လက်မှ လက်စွပ်ကို ချွတ်ပေးနေလျှင် ရွှေထူးရော ရွှေပိုးအိမ်ပါ မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့်။

“တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်း ကျွန်တော့်တို့ ကြောင့် အလိမ်ခံနေရပါဦးမယ်။ ပြီး... ကျွန်တော်တို့ ရောင်းရင်လည်း ခိုးဝှက်လာတယ် ထင်မှာ ”

“အခုလောလောဆယ် အဆင်ပြေပါသေးတယ်။ အစ်ကိုလိုမှ ရောင်းပါ”

“အေး... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ကောင်းနေသန့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခုတင်ပေါ် ပြန်လှဲလိုက်ရင်း ကိုယ့်ရှေ့ရေကို တွေးလိုက်သည်။ ။ ပြောရလျှင် သူ့ရုပ်က ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်။ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် လူတွေရော ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတွေပါ ဘယ်သူမှ သူ့ကို ယုံကြည်ကြမှာ မဟုတ်၊ သူ့ချစ်သူကရော ယုံပါ့မလား။”

မီးလောင်ထားသည် ကြောင့် မျက်နှာမှာ လည်း အမာရွတ်တွေနှင့် ခြေတွေ လက်တွေကလည်း ကွေးချင်ချင်။ လေ့ကျင့်ခန်းတွေနှင့် တော်တော်လုပ်ရမှာ ။

မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ကောင်းနေသန့် စိတ်ဓာတ်တွေ ချိုးချိုးကျ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလျှင် ရွှေပိုးအိမ် ရင်ထဲ နင့်အောင် ကြင်နာသနားရပါသည်။ ။

ကိုရုပ်ဆိုးရယ်။

ဘဝမှာ အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာ ပေါ့နော်။

သို့သော်...

“အစ်ကို မီးလောင်ပြီးမသေဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း ကျွန်မတို့ မောင်နှမ သက်သေခံပါမယ်။ အစ်ကိုမိသားစုဆီပြန်ရင် အစ်ကိုဟာ ကောင်းသန့်နေ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့လိုက်ပြီး သက်သေခံ ပါမယ်။ ပြီး... အစ်ကို ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားလေ။ ဒီဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုတွေ အားလုံးလည်း အစ်ကိုကား မီးလောင်လို့ ခေါ်လာတဲ့ အကြောင်း သိကြတာပဲ”

တောသူလေးပေမယ့် သူမ အကျိုးအကြောင်းနှင့်ရှင်းပြသည့်အခါ
ကောင်းနေသန့် စိတ်သက်သာရာ ရသေး၏။

သူ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ရဲစခန်းသွားပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်ရင်ရော။

“မောင်းသူ”

“ဘယ်သူမောင်းတာလဲ။ သူ မောင်းတာမဟုတ်လား။ ခုခေတ်က
ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တိုင်း ဒရိုင်ဘာကို အပြစ်ပေးကြတာ။ တော်ကြာ
သူ ထောင်ကျနေဦးမည်။

“ရဲစခန်းတော့ သတင်းမပို့တော့ပါဘူးကွာ။ တော်ကြာ အဖမ်းခံနေရ
ပါဦးမယ်။ ဒီဆေးရုံကို ရော ဘယ်လိုပြောထားလဲ”

“မီးလောင်လို့ လို့ ပဲ ပြောထားတယ်။ တော်ကြာ အစ်ကိုကို အမှုပတ်
နေမှာ စိုးလို့ ”

“အင်း... တော်တယ်၊ မင်းတော်တယ်။ အမြော်အမြင်ကြီးပါပေတယ်
”

“ဘာမှ မပူပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုဘဝ အဆင်ပြေအောင် ကျွန်မ
တို့ ကူညီပါ့မယ်။ လောလောဆယ် ကျန်းမာသွားအောင်ပဲ နေလိုက်နော်
”

“အင်းလေ... အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ငါမင်း
တို့ ကို အားနာတယ်ကွာ။ သွေးမတော် သားမစပ်နဲ့ ငါ့ကို ပြုစုပေးနေရ
တယ်။ ငွေတွေလည်း ကုန်လှပြီ”

“ရပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်မတို့ ရေစက်ရှိလို့ ဆုံကြတယ်ပဲ မှတ်ပါတယ်။
အသက်တစ်ချောင်း ကို ကယ်လိုက်ရတဲ့ အတွက်လည်း အရမ်းပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ ကုသိုလ်ရတယ်လို့ မှတ်ပါတယ်ရှင်”

“အေးဟာ ... အဲလိုပဲ မှတ်လိုက်တော့။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နင်တို့ ကို ကျေးဇူးပြန်ပြုမှာ ပါ”

“အဲဒီလိုမတွေးပါနဲ့ ရှင်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ပဲ အစ်ကို နေကောင်းအောင် ကြိုးစားနော်”

ကောင်းနေသန့် မျက်စိမှိတ်ပြီး စိတ်ကိုလျှော့ထားပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အဆမတန်ပူသည် ။

သူ့ချစ်သူကို မြင်ယောင်မိပြန်တော့ သောကမီးက နေဆယ်စင်း ထွက်နေသလို။

ယွန်းရတီမိုး။

နာမည်လေးလှသလို လူလေးကလည်း သဇင်ခက်လေးလို နုနဲ့နဲ့လေး ရှေးမြန်မာစာပေ ထဲက ဝေဠုမြတ်စွာလို တကယ့် နုနုလှလှလေး။

နဂို ချောရ၊ လှသည့်ကြားထဲ ခွဲလိုက်တာလည်း အလွန်။ ယောက်ျားဆိုတာလည်း အခွဲကြိုက်၊ အချောကြိုက်တာမို့ သူ့ချစ်သူလေးကို ပါးစပ်ထဲ ငုံထားမတတ် ချစ်မိရသည် ။

သူကလေးနှင့် တွေ့ရပုံကိုက ဆန်းဆန်းပြားပြား။ ပြန်တွေးမိတိုင်း ရင်တွေခုန်ရ၊ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရသည့် အဖြစ်။

* * * * *

အဲသည် နေ့က မိုးတွေ သည်းသည်းမည်းမည်းရွာလို့ ။ ရုတ်တရက် ရွာလိုက်သည့်မိုးကြောင့် သူ ကားကို ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းနေစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့ကားရှေ့မှာ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးနေတာ တွေ့ရသဖြင့် သူ ကားရပ်ပေးလိုက်ရ၏။

မိုးထဲမှာ လေထဲမှာ ထီးမပါ ဘာမပါ။ ကားလမ်းမထီးထီးကြီးမှာ မိုး ခိုစရာလည်း မမြင်။ သူ ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကောင်မလေးက ငုံ့ကြည့်သည်။ ။

အား... တော်တော်ချောတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။ ချောသည် ဆိုတာ ထက် ဖြူဖြူပါးပါး ကိုယ်ခန္ဓာလေးမှာ ဘောင်းဘီပန်းနုရောင် ပေါင်လည်လောက်၊ တီရှပ်အဖြူချိုင်းပြတ် ခါးတိုလေး ကြောင့် ကောင်မလေးက အရမ်းကို နုဖတ်နေတာ ဘာဘီရှပ်လေးနှင့်တူနေတာ။

“ဘယ်သွားမှာ လဲ၊ ထီး မပါဘူးလား။ အဖော် မပါဘူးလား။”

သူ မေးမြန်လိုက်တော့ ကောင်မလေးက သူ့ကို တစ်ချက် အကဲခတ် သလိုကြည့်ပြီး ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

သူ ကားတံခါးပိတ်ပြီး ကားကို ဖြည်းညင်းစွာ ကွေ့ရင်း ကောင်မလေးကို နှစ်လိုခင်မင်စွာ ကြည့်သည်။ ။ နောက် အင်တာဗျူးသည်။ ။

“ခုခေတ်က လူကုန်ကူးတဲ့ သူတွေ များ နေတာ။ မင်းကိုငါ ရောင်းစားမှာ မကြောက်ဘူးလား။ မင်းငဲ့ကို သိလို့ လား။”

“မကြောက်ပါဘူး၊ အစ်ကို့ရှပ်က ကလေးသူခိုးရှပ် မဟုတ်ဘူး။”

“အင်းလေ... မင်းက ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ လူကြီးလေ။ လူကြီးက ဈေးပိုရတာပေါ့။”

“အဲလိုပြောနေတာကိုက အစ်ကို လူကောင်းဆိုတာ ပြနေတာပဲ။ လူပြောမသန် လူသန်မပြော တဲ့။”

“ထားပါတော့ဗျာ။ ဘယ်ကိုလိုက်ပို့ရမလဲ”

“ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်”

“အလဲ့... တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကြီးပေါ့”

“ဘာလဲ... အစ်ကိုက မယုံဘူးလား။ ရတီကို ညာနေတယ် မှတ်လို့ လား။”

“ရတီ ဟုတ်လား။ စိန်ပွင့်လေးတွေကိုတိုင်းတဲ့ ရတီပေါ့။ ကိုယ်က ရတီကို ရှစ်တန်း ကျောင်းသူလေး လောက်ပဲ ထင်ထားတာ”

“မပိုပါနဲ့ ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ။ ဘာမေဂျာလဲ”

“မြန်မာစာချွန်လေ”

ရတီက သူ့ခေါင်းမှ ရေများကို သပ်ချနေလျှင် သူ ကားထဲမှ အဝတ် တစ်ခုကို ယူပေးမိ၏။

“မြန်မာစာကျောင်းသူကလည်း ဗျာ ဝတ်စားထားလိုက်တာ စတိုးဆို င်ရှေ့က ဖယောင်းရုပ် ကျနေတာပဲ”

“ဟင်... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ သူ့ကားစီးရတာနဲ့ မကာမိဘူး။ လူကို ကဲ့ရဲ့ နေလိုက်တာ။ အစ်ကိုကို မုန်းတယ် သိလား။ မုန်းတယ်”

ခေတ်ကာလ သမီးပျိုများ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးက ညက်ပျံ့။ ယခုမှ တွေ့ဖူးပေမယ့် သူ့ကို လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့်ထုလို့ ။

ဒီကလည်း ယောက်ျားပဲဗျာ။

ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဘာဘီရုပ်ကလေးကို နည်းနည်းတော့ အိစီကလီ လုပ်ချင်တာ ပေါ့။

ခင်ဗျားဆိုရင်ရော။

အထာပေးရင် ဆရာလေးတောင် အလွတ်မပေးဘူးဆိုတဲ့ ကောင်

တွေလောက် မမိုက်ရိုင်း ပေမယ့် ကောင်းနေသန့် ကောင်မလေးကို ခင်ချင်သည်။ ။

“မင်း အရမ်းအေးနေပြီ။ ကော်ဖီသောက်ရအောင်”

“ဘယ်မှာ လဲ”

“ဆိုင်းမှာ ပေါ့”

“ရတီမှာ ရေတွေစိုနေပြီ၊ အဆောင်ပဲပြန်ပို့ပေးပါတော့နော်”

“အဆောင်ကရော တစ်မျိုးထင်မှာ ပေါ့၊ ကော်ဖီသောက်၊ အဝတ်လေးလဲလိုက်ရင် မကောင်း ဘူးလား”

“အဝတ်က ဘယ်ကရမလဲ”

“ဝယ်လိုက်မယ်လေ။ ဘာခက်လို့ လဲ”

“ဟွန်း... အစ်ကိုနဲ့ ဖြင့် ခုမှ တွေ့ဖူးတာ”

“ဟိုလေ ရတီ ကြောက်တယ်။ အစ်ကိုက ဘာသဘောနဲ့ ဝယ်ပေးတာလဲမှ မသိတာ”

“အမယ်... မင်း ဘာသဘောနဲ့ မှ မဟုတ်ဘူး ။ အမြင်မတော်လို့ ဝယ်ပေးတာ။ ကဲ... မမ ဆင်း။ ကျွန်တော်မျိုး ဆိုင်းမှာ အဝတ်ဝယ်ပေးမယ်။ ပြီးရင် ဒီနားက ကော်ဖီဘားမှာ ကော်ဖီသောက် မယ်။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ပေါ့”

“အားနာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ။ နောက်တွေ့ရင်သာခေါ်ပေါ့”

“ရတီက ပြောရမှာ ပါ။ ရတီတို့ က ခုမှ ပထမနှစ်ကျောင်းသူ ပစ္စားလေး။ မလောက်လေး မလောက်စားလေး”

“သူငယ်နှစ်စားပေါ့ ဟုတ်လား”

“အစ်ကိုနော်”

လက်လှလှလေးနှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်သီးဆုပ်လှလှလေး။
သူ့ရင်ဘတ်သို့ ထုလာခဲ့ ပြန်သည် ။ ပန်းနှင့်ပေါက်သလိုပါပဲ။

“ကဲ... သွားစို့၊ အဝတ်အရင်ဝယ်မယ်”

“အားနာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

“လာပြန်ပြီ... သူစိမ်းတွေကျလို့ ကွာ”

“ဟင်... သူစိမ်းတွေပဲဟာ။ စောစောကမှ သိတာလေ အစ်ကိုကို”

“ဒါဖြင့် မင်း ကိုယ့်ကားကို ဘာလို့ စီးလဲ။ ဘာလို့ ထုလိုက်၊ရိုက်လိုက်
လုပ်နေလဲ... ကဲ”

“အို... ဒါကတော့ အစ်ကိုဥပဓိက ဂျန်းတန်းမန်းပုံ ပေါက်တာကိုး။ ခင်ချင်စရာ ယုံချင်စရာ ကြီးကို”

“အဲဒါအဖြေပဲလေ သွားစို့”

သူ ကောင်မလေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လက်ဆွဲပြီး စတိုးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။ နောက် တစ်သောင်းခွဲလောက်တန်သည့် ဂါဝန်လေးတစ်ထည်ကို ဝယ်ပေးပြီး အဝတ်လဲခန်းမှာ သွားလဲခိုင်း လိုက်သည် ။

ဂါဝန်လေးနှင့် ပြန်ထွက်လာတော့ ရတီအသွင်က တကယ့်ရှစ်တန်းကျောင်းသူလေးနယ်။

ဖယောင်းသွင်းထားသည့် ဆံနွယ်လေးတွေက တလှုပ်လှုပ်နှင့် ပခုံးကျော်ရုံလေး။ ဖြူနုသည့် အသားအရေ၊ အရပ်က ငါးပေ ဥလက်မလလောက် ပါးပါးလျားလျားလေး။

“လှသွားပြီ၊ ကဲ ... ကောဖီဘား သွားစို့”

“တကယ်က ရတီ ချမ်းနေတာ။ ဘီယာဘားကို သွားရမှာ ”

“ဘာ”

သူ့အသံကြီးက ဟိန်းထွက်သွားလျှင် ရတီပုံစံက အလန့်တကြား။

“အစ်ကိုက ဒီခေတ်လူငယ် မဟုတ်ဘူး လား။ ဘီယာ မသောက်ဖူး ဘူးလား။ မကြားဖူးဘူး လား။ အဆန်းတကြယ်ပဲ”

“ဟ... ငါ ဘယ်လောက် ခေတ်မီမီ ဒါ မြန်မာပြည်။ မြန်မာမိန်းက လေးတစ်ယောက်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာစာယူထားတဲ့ မြန်မာမိန်းက လေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုံးဝ မသင့်တော်ဘူး။ မင်း ဒီလိုပဲ သောက် နေကျလား”

ကောင်းနေသန့် ဒေါသတွေ တရှူးရှူးထွက်နေတော့ ရတီ သူ့လက် မောင်းကို ခေါင်းလေးနှင့် ဖိကပ်ရင်း ချောသည်။

“အစ်ကိုကလည်း ကွာ... ရတီက နောက်တာပါ။ ကဲ... ရတီပုံကိုကြည့်ပါဦး အရက်သမားပုံ ပေါက်နေလို့ လား။ သောက်ကြည့်ချင်တယ်လို့ ပြောရုံလေးနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ။ သောက်များ သောက်ရင် သတ်ပစ်မလားတောင်မသိဘူး”

“သတ်မှာ ... သတ်ပစ်မှာ ”

“ကဲ... အစ်ကိုရယ် ... ရတီကြောက် လာပြီ။ ကဲပါ... ရတီ မနက်စာ မစားရသေးဘူး ခေါက်ဆွဲကြော်လေး ဘာလေး ဝယ်ကျွေးပါလား။ စည် ဘီယာဆိုင်မဝင်ချင်လည်း အစားအသောက် ကောင်းတဲ့ ဆိုင်မှာ ဝယ် ကျွေး”

ရတီဟာ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဆိုတာ ရော ဟုတ်ရဲ့ လား။ သူ သံသယဖြင့် ကြည့်မိတော့လည်း သူမအသွင်က ဖြူရောင် စင်ရောင်။

ကောင်းနေသန့် သက်ပြင်းချပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ခေါ်သွား လိုက်သည် ။ သူမ တကယ်ပဲ ဆာနေသည် တွေ့ရတော့ သူ ကရုဏာသ က်ရပြန်သည် ။

ခေါင်းမဖော်တမ်းစားနေသည့် သူမအသွင်က သနားစဖွယ်။

“ရတီတို့ က ဆင်းရဲတယ်တယ် အစ်ကိုရဲ့ ။ ကျောင်းတက်ရတာ တောင် ထောက်ပံ့ကြေးရလို့ တက်ရတာ”

“ဘယ်လိုထောက်ပံ့ကြေးလဲ”

“အဲဒီလို ချွန်တွေကို နိုင်ငံတော်က တစ်လတစ်သိန်းထောက်ပံ့တယ် လေ။ အိမ်က မထားနိုင် တဲ့ သူတွေအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဪ... တစ်လတစ်သိန်းနဲ့ မင်း ဘယ်လိုသုံးလဲ။ လောက်ငှရဲ့ လား”

“လောက်အောင်သုံးရတာပေါ့။ မသေရုံစား၊ မသေရုံဝတ်တယ်လေ”

“ဟာကွာ... ကိုယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“ဒါဟာပဲ ဘဝပဲပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဘဝရဲ့ တည်ဆောက်ဆဲကာလ တွေမှာ ဒီလိုပဲ ကြိုးစားရတာ ပေါ့”

မျက်နှာနုနုလေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင်ပင် သူကလေး ငေးသွား တော့ သူ သနားကြင်နာရ သည် ။ သို့သော် သူမဟာ ဘာလဲ။ ဘယ်လဲ တော့ သိဖို့ လိုသည် ။ နို့မို့ ကိုယ် အချဉ်တစ်ကောင် ဖြစ်သွားမည်။

ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်တော့မည့် စေတနာတွေကို ဘရိတ်အုပ်ရင်း သူ
ရတို့ကို အကဲခတ်ရင်း ထိုနေ့က အဆောင်သို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

* * * * *

တစ်လလောက်ကြာတော့ ရတီနှင့်သူဟာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြသ
ည်။ ။

ဒီလိုပဲ ပိတ်ရက်တွေမှာ ရတီအဆောင်ကို သွားခေါ်၊ ရန်ကုန်တစ်မြို့
လုံး လျှောက်လည်။

ရတီဟာ လူငယ်ပေမယ့် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းတော့ ရှိပါသည်။ သူ့လို
သူဌေးသား ပဂေးကြီးကို အစွမ်းကုန် အလိုမလိုက်ပါ။ ခေါ်ရာမလိုက်ပါ။

သည် တော့လည်း ချာတိတ်မကို သူ အထင်မသေးရဲ။

ချာတိတ်မဟာ ပန်းလား လိပ်ပြာလား။

သူကရော လိပ်ပြာလား၊ ပန်းလား၊ ပျားပိတုန်းကြီး မဟုတ်တာတော့
အသေအချာ။

ပြီး ချာတိတ်မဟာ သူ့ကို ဘာမှ မပူဆာ။ သူ့မှာ မပြည့်စုံပေမယ့် ဘာ
ကိုမှ လိုချင်ပုံမပြ။

သူက အဝတ်အစားတွေ အတင်းဝယ်ပေးနေတာတောင် နှုတ်ခမ်း
တဆူဆူ။

“အစ်ကိုနော်... နောင်တစ်ချိန် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြတဲ့
အခါ ရတီကို ချူစားတယ်၊ မြူစားတယ်နဲ့ အပြောမခံနိုင်ပါဘူး။”

“ဟောဗျာ... ရတီကို ကိုယ်ဘာတွေများ တနင့်တပိုးပေးလို့ လဲ။ ဒီအ
ဝတ်လေး အစားလေး လောက်နဲ့ ကိုယ်မွဲသွားမှာ မို့လား။”

“သိဘူးလေ၊ ရတီက ဆင်းရဲတော့ အစ်ကိုဝယ်ပေးတဲ့ အဝတ်မျိုး အစားမျိုးတွေ တစ်ခါမှ ဝယ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ရတီအနေနဲ့ တော့ အဲဒါတွေက လက်လှမ်းမမီတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ”

“အစ်ကိုက ရတီကို နားဆွဲလေး ဆွဲကြိုးလေးတွေတောင် ဝယ်ပေးချင်တာပါ”

“ဟာ... နေပါစေ အစ်ကို၊ အစ်ကို ရည်းစားထားတယ် မဟုတ်လား။ မိန်းကလေးတွေကို လျှောက်ပြီးဝယ်ပေးနေရရင် အစ်ကို ဘယ်နလန့်ထူတော့မလဲ”

“ကိုယ် ရတီကို စေတနာရှိလို့ ဝယ်ပေးချင်တာပါ။ ဟိုပူဆာ ဒီပူဆာ တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတွေ ကိုတော့ ဝယ်မပေးချင်ဘူး”

“ဘယ်သူမှ ဝယ်မပေးနဲ့ ။ ရတီလည်း လိပ်ပြာမသန့်ဘူး။ ခုလို ရတီကို ဂရုစိုက်မယ့်သူ၊ စေတနာထားမယ့်သူရှိတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီရှင်”

“ရတီက ငယ်ငယ်ချောချောလေးပဲ။ ကြိုက်ချင်တဲ့ သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ ပါ”

“ဟင့်အင်း ... ရတီက ယောက်ျားတွေကို ကြောက်တယ်။ ယုံလည်း မယုံဘူး”

“ကိုယ်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ယုံတာလဲ”

“အစ်ကို့ဥပမိကိုက ယုံကြည်ချင်စရာကြီးမို့”

“ယောက်ျားတွေကို ကြောက်တယ်ပြောရအောင် ရတီ ဘာတွေကြုံဖူးလို့လဲ”

သူမေးခွန်းကို ရတီက မျက်ရည်အဝဲသားနှင့်ဖြေတော့ သူ စိတ်မ

ကောင်းဖြစ်ရသည်။ ။

“ရတီက ပထွေးနဲ့ နေရတာပါ အစ်ကို၊ မေမေ့ကို ပထွေးက အရမ်း နှိပ်စက်တယ်။ မေမေ့ ဝဋ်ကြွေးတွေကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားတွေကို ကြောက်တယ်။ မုန်းတယ်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်တော့ ချွင်းချက်ပေါ့”

“ရတီပထွေးက ရတီကိုရော နှိပ်စက်သေးလား၊ ဒုက္ခပေးသေးလား။”

“ရတီ လိမ္မာပါးနပ်ရတာပေါ့။ ပထွေးရောက်နေတဲ့ ရက်တွေဆိုရင် ရတီ ရတီဆရာမအိမ်မှာ သွားနေလိုက်တယ်”

“တော်သေးတာပေါ့။ ရတီပထွေးက လူဆိုးကြီးပေါ့ နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ သူ့အထောက်အပံ့နဲ့ နေရတာလေ”

“ဪ”

တော်တော် ဘဝနာ ဇာတ်နာသည့် ချာတိတ်ပါလား။

“ရုပ်ရှင်ကြည့်မလား ရတီ”

“အချိန်တွေကုန်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ နှစ်နာရီ သုံးနာရီ အချိန်ဖြုန်းရမှာ ရတီ နှမြောတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ ချစ်သူချင်း ချိန်းတွေ့ကြတာကိုလေ”

“အဲဒီစကားက ရင့်သီးပါတယ် အစ်ကို။ ရတီကတော့ အင်းယားကန်ဘေ ၁၀ မှာ စကားထိုင် ပြောတာလောက်၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်မှာ လျှောက်ကြည့်တာလောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

“တကယ့်ဘိုးတော်ဘုရား လေးဖက်တွားတဲ့ ခေတ်က အပျိုမလေးပဲ။ ရတီပုံကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်ကတော့ ဟုတ်လှပြီထင်နေတာ”

“ဆောရီးပါ အစ်ကို ... ရတီ တောင်းပန်ပါတယ်။ အစ်ကို ပေးရ ကျွေးရတာနဲ့ မတန်ဘူး ထင်ရင် ရတီကို ထားခဲ့ပါနော်”

ပြောရင်းမှာ သူကလေး အသံတွေတုန်လာတော့ ကောင်းနေသန့် အ လျှော့ပေးရသည်။ ။

ရောမရောက်တော့ ရောမလိုပေါ့။

ကြမ်းတာမကြိုက်သည့် ချစ်သူကို ချောရုံပဲပေါ့။ သူပေးသည့် လစ်မ စ်လောက်နဲ့ ကျေနပ်ရမှာ ပေါ့။

“ကဲ ချာတိတ်ရယ်... ကိုယ့်ကို စကားလုံးကြီးတွေနဲ့ ချည်နှောင်မနေ ပါနဲ့ ။ ဒါဆိုလည်း အင်းလျားကိုပဲသွားပြီး စကားပြောကြတာပေါ့။ အပ တ်တိုင်းတော့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် မသွားနိုင်ဘူး နော်။ တော်ကြာ မျောက် တွေက ရတီကို သူတို့ အမျိုးဆိုပြီးဝိုင်းဖက်တက်နေကြဦးမယ်”

သည် တော့မှ မချောလေး ပြုံးဖော်၊ ရယ်ဖော် ရ လာပြီး မျက်စောင်း လဲ့လဲ့နှင့် တုံ့ပြန်သည်။ ။

“အင်းလျားဆိုပေမယ့် အတွဲတွေမဟုတ်တာလုပ်တဲ့ ကန်စပ်ကိုပြော တာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ကန်ဘောင်၊ လူတွေ လမ်းလျှောက်တဲ့ နေရာကို သွားမှာ ”

“သိပါတယ် ကျောင်းအစ်မရယ်၊ အတွဲတွေသွားတဲ့ နေရာလည်း မသွားရဲပါဘူး။ လွင့်ပစ်ထားတဲ့ ကွန်ဒိုင်းတွေကို နင်းမိမှာ စိုးလို့ ”

“အာ... ဒီလူကြီး အရမ်းညစ်ပတ်တာပဲ”

မျက်နှာလေးနီနီနှင့် သူ့ကို လက်သီးဆုပ်လှလှလေးနှင့် ထုခဲ့တာတွေ

